

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: V. Š.
bytem X

proti
žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7 – Holešovice

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o stížnosti žalobce vedeném pod
sp. zn. UOOU-03145/25,

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** rozhodnout o stížnosti žalobce ze dne 26. 5. 2025, vedené pod sp. zn. UOOU-03145/25, a to ve lhůtě **20 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba v části směřující k uložení povinnosti žalovanému vyřídit stížnost žalobce na nečinnost a nesprávný úřední postup ze dne 1. 10. 2025, **se odmítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce podal dne 26. 5. 2025 u žalovaného stížnost podle čl. 77 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) a § 10 zákona č. 110/2019 S., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, v níž upozornil na opakované a systematické porušení povinností při zpracování osobních údajů ze strany společnosti Vodafone Czech Republic a. s. v souvislosti s kybernetickým útokem na mobilní telefon žalobce.
2. Žalovaný na stížnost žalobce nikterak nereagoval, proto podal žalobce dne 6. 8. 2025 stížnost na nečinnost žalovaného a dále doplnil svou stížnost ze dne 26. 5. 2025 o nové skutečnosti. Na předmětnou stížnost na nečinnost reagoval žalovaný sdělením ze dne 22. 8. 2025, č. j. UOOU-03145/25-4, s tím, že doručené stížnosti řeší v zákonem stanovených lhůtách, když v souladu s článkem 78 odst. 2 obecného nařízení o ochraně osobních údajů vyrozumí do tří měsíců podatele o pokroku v jejím řešení, případně o výsledku tohoto řešení, je-li stížnost v této době vyřešena. Zákonná lhůta pro vyrozumění proto byla dodržena. Současně s tímto sdělením žalovaný vyzval žalobce k doplnění stížnosti. Žalobce téhož dne, tj. 22. 8. 2025, podal u žalovaného další stížnost na nečinnost nyní již výslovně ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že od podání jeho stížnosti uplynulo již 88 dní, aniž by žalovaný ve věci učinil jakýkoliv úkon. Požadoval proto, aby žalovaný bezodkladně zahájil správní řízení se společností Vodafone Czech Republic a. s. a vydal ve věci rozhodnutí. V reakci na tuto stížnost zaslal žalovaný žalobci dne 30. 9. 2025 sdělení k obdržené stížnosti č. 2 č. j. UOOU-03145/25-9, v němž shrnul dosavadní zjištění a vyzval žalobce k dalšímu doplnění. V návaznosti na uvedené sdělení žalobce dne 1. 10. 2025 zaslal žalovanému další stížnost na jeho postup, v níž mimo jiné opět namítal nečinnost žalovaného s tím, že jeho požadavek na doložení plné moci manželky po 128 dnech nečinnosti bez meritorního šetření představuje systematický exces, neboť překračuje průměrnou dobu vyřízení stížnosti dle výroční zprávy žalovaného pro rok 2024 (42 dní) více než trojnásobně. Následně žalovaný přípisem ze dne 24. 2. 2026, č. j. UOOU-03145/25-13, vyzval žalobce k vyjádření k podkladům rozhodnutí.
3. Žalobce se podanou žalobou domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost prošetřit jeho stížnost a informovat ho o výsledku jejího vyřízení a aby uložil žalovanému povinnost vyřídit stížnost žalobce na nečinnost a nesprávný úřední postup ze dne 1. 10. 2025, to vše ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následná podání

4. **Žalobce** v podané žalobě namítá, že ke dni podání žaloby žalovaný neučinil žádný zákonem předpokládaný úkon ve věci jeho stížnosti podané dle čl. 77 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, nevydal žádné rozhodnutí, neprovedl šetření a řádně žalobce neinformoval o výsledku vyřízení stížnosti. Současně žalovaný ani nevyřídil stížnost žalobce podanou dle § 175 správního řádu, přestože tuto má správní orgán povinnost vyřídit nejpozději do 60 dnů ode dne jejího doručení.
5. V podání ze dne 25. 2. 2026 žalobce oznámil, že byl žalovaným přípisem ze dne 24. 2. 2026, č. j. UOOU-03145/25-13, vyzván k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. I přesto Shodu s prvopisem provedla S. K.

považuje žalobce žalobu za důvodnou, neboť procesní aktivita žalovaného po podání žaloby nemůže zpětně zhojit jeho předchozí nečinnost. Nečinnost žalovaného pak stále trvá ohledně stížnosti žalobce podané dle § 175 správního řádu.

6. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh řízení od podání stížnosti žalobce, přičemž upozornil, že na výzvu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí reagoval žalobce obsáhlým vyjádřením včetně návrhu na doplnění dokazování. O dalším postupu ve věci žalovaný rozhodne teprve po zhodnocení předmětného vyjádření žalobce. Žalovaný je proto toho názoru, že ve věci není nečinný a v návaznosti na to současně považuje stížnost žalobce podanou podle § 175 správního řádu za bezpředmětnou.
7. Nad rámec uvedeného žalovaný upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2024, č. j. 1 As 71/2024-53, s tím, že v jeho důsledku byla zesílena procesní práva stěžovatelů. Tím současně došlo k dalšímu navyšování nároků na vyřizování stížnostní agendy. V roce 2025 rovněž došlo k mimořádnému navýšení počtu podání a jejich složitosti, přičemž se současnými personálními kapacitami žalovaného je objektivně vyloučeno, aby mohlo být o všech stížnostech řádně rozhodováno v zákonných lhůtách.
8. K dotazu soud na stav řízení žalobce přípisem ze dne 29. 4. 2026 sdělil, že o žádostech žalobce nebylo k dnešnímu dni rozhodnuto. Toto potvrdil i žalovaný přípisem ze dne 5. 5. 2026.

III. Posouzení žaloby

A. řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o stížnosti žalobce vedeném pod sp. zn. UOOU-03145/25

9. Městský soud žalobu posoudil, přičemž podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
10. Městský soud se nejprve zabýval přípustností podané žaloby. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., když v souladu s § 80 správního řádu podal hned několik podnětů k opatření proti nečinnosti žalovaného, konkrétně dne 6. 8. 2025, dne 22. 8. 2025 a dne 1. 10. 2025. O předmětných návrzích předseda žalovaného do dne vydání tohoto rozsudku nerozhodl. Žalobce podal žalobu po více než 30 dnech od podání podnětu k učinění opatření proti nečinnosti, což je dostatečně dlouhá doba na to, aby správní orgány napravily nečinnost bez ingerence soudní moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 344/2016-22, bod [24]). Žaloba proto je v této části přípustná.
11. Dále se městský soud zabýval důvodností podané žaloby, a dospěl k závěru, že je důvodná.
12. Podle čl. 77 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů *aniž jsou dotčeny jakékoliv jiné prostředky správní nebo soudní ochrany, má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, zejména v členském státě svého obvyklého bydliště, místa výkonu zaměstnání nebo místa, kde došlo k údajnému porušení, pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení*. Podle odstavce 2 citovaného článku

Shodu s prvopisem provedla S. K.

pak *dozorový úřad, kterému byla stížnost podána, informuje stěžovatele o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku, jakož i o možnosti soudní ochrany podle článku 78.*

13. Podle čl. 78 odst. 1 obecného nařízení o ochraně osobních údajů *aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každá fyzická nebo právnická osoba právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká.* Dle odstavce 2 uvedeného článku *přitom aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každý subjekt údajů právo na účinnou soudní ochranu, pokud se dozorový úřad, který je příslušný podle článků 55 a 56, stížností nezabývá nebo pokud neinformuje subjekt údajů do tří měsíců o pokroku v řešení stížnosti podané podle článku 77 či o jeho výsledku.* Podle odstavce 3 se řízení proti dozorovému úřadu zahajuje u soudů toho členského státu, v němž je daný dozorový úřad zřízen.
14. Výklad citovaných článků obecného nařízení o ochraně osobních údajů má pak podporovat rovněž recitál 141 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, podle něhož *každý subjekt údajů by měl mít právo podat stížnost u jediného dozorového úřadu, zejména v členském státě, kde má své obvyklé bydliště, a právo na účinnou soudní ochranu v souladu s článkem 47 Listiny, jestliže se domnívá, že byla porušena jeho práva podle tohoto nařízení, nebo pokud dozorový úřad na stížnost nereaguje, stížnost zcela či částečně odmítne či zamítne, nebo pokud nekoná, přestože je to nutné z důvodu ochrany práv subjektu údajů. Šetření, které následuje po podání stížnosti, by mělo být s výhradou soudního přezkumu provedeno v rozsahu, jenž je v daném případě přiměřený. Dozorový úřad by měl subjekt údajů v přiměřené lhůtě informovat o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku. Je-li v dané věci zapotřebí další šetření nebo koordinace s jiným dozorovým úřadem, měl by být subjekt údajů informován průběžně. S cílem usnadnit podávání stížností by měl každý dozorový úřad přijmout určitá opatření, například poskytnout formulář pro podání stížnosti, který lze vyplnit i elektronicky, aniž by byly vyloučeny další komunikační prostředky.*
15. V bodu [26] rozsudku sp. zn. 1 As 71/2024 pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „*na rozhodování o stížnosti podané u českého dozorového orgánu se proto uplatní rovněž § 71 odst. 3 správního řádu. Žalovaný je povinen o stížnosti subjektu údajů rozhodnout bezodkladně, nejpozději však do 30 dnů od zahájení řízení. Tato lhůta může být prodloužena až o 30 dnů, jde-li o zvlášť složitý případ.*“
16. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný má povinnost rozhodnout do 30 dnů ode dne zahájení řízení, kterým je dle § 44 správního řádu den, kdy návrh došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Výjimku ohledně zákonné délky pro vydání rozhodnutí představují případy uvedené v § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, kdy se lhůta prodloužuje o maximálně dalších 30 dní. Důvodem pro prodloužení lhůty v důsledku zvlášť složitosti případu ve smyslu citovaného ustanovení může být např. nutnost provedení značného počtu důkazů, rozsáhlé podkladové materiály pro vydání rozhodnutí či náročnost posuzované problematiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 As 55/2009-152).
17. V nyní posuzované věci se na základě vyjádření účastníků řízení a ze spisového materiálu podává, že žalobce podal dne 26. 5. 2025 stížnost dle čl. 77 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. V ní uvedl, v čem porušení citovaného nařízení spatřuje a ke své stížnosti přiložil značné množství důkazních prostředků. Současně městský soud neodhlédl od skutečnosti, že žalobce svou stížnost dále doplňoval, a to včetně dalších důkazních prostředků. Městský soud je proto názoru, že vlivem obsáhlosti neustále se rozšiřujících

Shodu s prvopisem provedla S. K.

stížních tvrzení ve spojení s narůstajícím počtem dokládaných listinných podkladů, způsobilo složitost nyní posuzované věci, jež odůvodňovala prodloužení základní zákonné lhůty o dalších 30 dní. Přesto žalovaný o stížnosti žalobce ani v této prodloužené lhůtě v celkové délce 60 dní, tedy nejpozději dne 25. 7. 2025, nerozhodl, a je tedy nečinný. Uvedená nečinnost žalovaného pak trvala rovněž i ke dni podání žaloby a doba trvání řízení zároveň několikanásobně přesáhla zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí.

18. Soud současně neshledal, že by sám žalobce jakkoliv zavinil marné uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. Tím dle soudu nemůže být ani skutečnost, že žalobce využil svého práva a reagoval na výzvu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ze dne 24. 2. 2026, č. j. UOOU-03145/25-13, obsáhlým vyjádřením včetně návrhu na doplnění dokazování. Již samotná tato výzva byla totiž ze strany žalovaného učiněna téměř osm, resp. sedm, měsíců poté, co měl ve věci vydat rozhodnutí. Tyto okolnosti proto nemohou jakkoli prolomit lhůtu stanovenou právním předpisem a její překročení nemůže jít k tíži účastníka řízení.
19. Přisvědčit nelze ani tvrzení žalovaného, že ve věci není nečinný, když žalobce ve smyslu čl. 78 obecného nařízení o ochraně osobních údajů ve lhůtě tří měsíců na podanou stížnost žalobce reagoval. Jak uzavřel Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 71/2024, v případě tříměsíční lhůty uvedené v citovaném článku se nejedná o specifickou úpravu lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť ta je přenechána vnitrostátním úpravám členských států. Řízení o stížnosti podle čl. 77 obecného nařízení o ochraně osobních údajů je proto, přinejmenším ve vztahu k právům a povinnostem daného subjektu údajů, nezbytné podřadit pod řízení o žádosti podle Hlavy VI správního řádu. Na činnost žalovaného tak plně dopadají běžná ustanovení českého správního řádu o lhůtách pro vydání rozhodnutí.
20. Za zcela nepřípadný považuje městský soud poukaz žalovaného na své nedostatečné personální kapacity. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně ve vztahu k průtahům v soudním řízení uzavřel, že nedostatky v organizaci nemohou ospravedlnit průtahy v řízení (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. Aprk 5/2022-79, bod [7], nebo rozsudek ze dne 26. 5. 2025, č. j. 1 As 31/2025-58).
21. Žalobce podal žalobu dne 12. 1. 2026, tedy v době, kdy žalovaný byl nečinný a kdy délka řízení již několikanásobně přesáhla zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Z vyjádření žalovaného k žalobě ani z předloženého správního spisu nevyplývalo, že by tato nečinnost odpadla v průběhu soudního řízení. Naopak žalobce i žalovaný ve svých podáních doručených soudu těsně před vydáním rozsudku plyne, že nečinnost žalovaného i nadále trvá.
22. Lhůta, ve které soud přikázal žalovanému rozhodnout, vyplývá z § 71 odst. 3 správního řádu a z § 81 odst. 2 s. ř. s., dle kterého soud stanoví k vydání rozhodnutí přiměřenou lhůtu, ne však delší než kterou určuje zvláštní zákon. Lhůta v délce 20 dní k rozhodnutí o podané stížnosti je dle soudu právě s ohledem na dosavadní délku řízení (jedenáct měsíců) přiměřená.

B. řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného směřující k povinnosti žalovaného vyřídit stížnost žalobce na nečinnost a nesprávný úřední postup ze dne 1. 10. 2025

23. Žalobce se v rámci podané žaloby domáhal rovněž toho, aby byla žalovanému uložena povinnost vyřídit jeho stížnost na nečinnost a nesprávný úřední postup ze dne 1. 10. 2025 podanou ve smyslu § 175 správního řádu. Žalobce se tedy dovolává jednak vynucení konání nadřízeného správního orgánu na vyřízení jeho podnětu na ochranu proti nečinnosti

Shodu s prvopisem provedla S. K.

žalovaného ve smyslu § 80 správního řádu a dále na vyřízení jeho stížnosti na postup žalovaného ve smyslu § 175 správního řádu.

24. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*
25. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*
26. Soud předně zdůrazňuje, že podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze nečinnostní žalobou domáhat toliko vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2008, č. j. 9 As 76/2007-52, konstatoval, že „*ve správním soudnictví se lze žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze, jak připomněl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 - 50, www.nssoud.cz, stejně jako v řadě dalších rozhodnutí, dovolávat proti jakékoli absenci činnosti správního orgánu. Dovolání se ochrany u správního soudu je omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpал, pokud mu je ovšem příslušný procesní předpis zakládá, zákonné prostředky k ochraně před nečinností správního orgánu. K vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo osvědčení však nikomu žalobní legitimace založena není a není založena ani pravomoc soudu rozhodovat v řízení proti jiné nečinnosti správního orgánu než proti takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení.*“
27. K otázce vyřízení podnětu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 80 správního řádu se vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010-127, dle něhož „*žalobou na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s. se nelze domáhat toho, aby nadřízený správní orgán vydal usnesení podle § 80 odst. 6 správního řádu.*“ Usnesení vydané podle § 80 odst. 6 správního řádu totiž ani není rozhodnutím ve smyslu 65 s. ř. s., ale toliko aktem interní povahy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 Ans 16/2012-84). Nečinnostní žaloba, jíž se žalobce domáhá rozhodnutí nadřízeného orgánu o opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu je tak nepřipustná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 7 As 327/2022-39).
28. Ve vztahu k vyřízení stížnosti dle § 175 správního řádu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2016, č. j. 5 As 145/2016-22, uzavřel, že takové vyřízení není rozhodnutím dle § 65 s. ř. s., neboť je „*pouhým podnětem pro správní orgán např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu ... a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorčí nebo jiné úkony ... (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vyd. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 688). Na vyřízení stížnosti tedy není právní nárok a samotné její vyřízení ještě samo o sobě neznamená odstranění závadného stavu. Navíc o výsledku šetření a přijatých opatření se stěžovatel vyrozumívá, jen pokud o to požádal*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, č. 2339/2011 Sb. NSS). Ustanovení § 175 správního řádu tedy samo o sobě neukládá správnímu orgánu povinnost

Shodu s prvopisem provedla S. K.

vyrozumět žalobce o výsledku prošetření jeho stížnosti. Požádá-li o to žalobce, pak by měl být vyrozuměn, rozhodně však toto vyrozumění není možné považovat za rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, aby se ho mohl domáhat nečinností žalobou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 235/2015-26).

29. V nyní posuzované věci se žalobce domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost vyřídit jeho stížnost na nečinnost a nesprávný úřední postup ze dne 1. 10. 2025, a současně, aby žalobce o způsobu jejího vyřízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vyrozuměl. Ze shora uvedené ustálené soudní praxe ovšem vyplývá, že se v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze domáhat toho, aby jednak nadřízený správní orgán vydal usnesení podle § 80 odst. 6 správního řádu a dále, aby správní orgán vyřídl jeho stížnost ve smyslu § 175 správního řádu. Výsledkem konání správního orgánu v těchto případech totiž není rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť se jimi nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti žalobce. Ustanovení § 79 s. ř. s. přitom dává soudu toliko možnost uložit správnímu orgánu, aby rozhodl ve věci samé, přičemž v řízení dle citovaného ustanovení je soud návrhem vázán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 2 Ans 9/2010-56).
30. S ohledem na výše uvedené městský soud uzavírá, že žaloba je v části, v níž žalobce požaduje uložit žalovanému povinnost vyřídit jeho stížnost na nečinnost a nesprávný úřední postup ze dne 1. 10. 2025, nepřijatelná, proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v této části odmítl.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení platí, že měl-li účastník úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce se svou žalobou uspěl toliko v jedné části (výrok I.), v druhé části (výrok II.) byl neúspěšný. Dle městského soudu lze proto úspěch žalobce ve věci stanovit na zhruba poloviční. Úspěch žalobce tak odpovídá úspěchu žalovaného, a proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal ani jedné straně sporu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2025, č. j. 5 As 3/2024-23, bod [50]).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. května 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu